ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
ΤΗΣ 9ης ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1983 [1]

Habourdin International SA και Banque nationale de Paris κατά SpA Italocremona (αίτηση του Tribunale του Varese για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως)

Υπόθεση 80/83

Περίληψη

Σύμβαση για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση των αποφάσεων — Πρωτόκολλο για την ερμηνεία της Σύμβασης από το Δικαστήριο — Εθνικά δικαστήρια που μπορούν να ζητήσουν από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης — Δικαστήρια που δικάζουν «σε δεύτερο βαθμό». — Έννοια — Ιταλικό δικαστήριο που εκδικάζει σε πρώτο βαθμό ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής που εκδόθηκε κατά τη σχετική συνοπτική διαδικασία — Δεν περιλαμβάνεται

(Πρωτόκολλο της 3ης Ιουνίου 1971, άρθρο 2, σημείο 2)

Στην υπόθεση 80/83,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση που υπέβαλε προς το Δικαστήριο ο πρόεδρος του Tribunale του Varese με διάταξη που εξέδωσε στις 23 Απριλίου 1983 στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις

HABOURDIN INTERNATIONAL SA, Παρίσι,

και

BANQUE NATIONALE DE PARIS, Παρίσι-Μιλάνο,

κατά

SPA ITALOCREMONA, Varese-Gazzada,

και με την οποία ζητά την έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία ορισμένων διατάξεων της σύμβασης της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις,

1 — Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, T. Koopmans, K. Bahlmann και Y. Galmot, προέδρους τμήματος, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, G. Bosco, O. Due, U. Everling και K. Κακούρη, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Sir Gordon Slynn
γραμματέας: P. Heim

εκδίδει την ακόλουθη

ΔΙΑΤΑΞΗ

Με διάταξη της 23ης Απριλίου 1983, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 6 Μαΐου 1983, ο πρόεδρος του Tribunale του Varese υπέβαλε, δυνάμει του πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1981 για την ερμηνεία από το Δικαστήριο της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (η οποία στο εξής θα αποκαλείται «Σύμβαση»), ένα προδικαστικό ερώτημα σχετικά με την ερμηνεία ορισμένων διατάξεων της Σύμβασης.

Επειδή το πρωτόκολλο αυτό προβλέπει ότι ορισμένα μόνο δικαστήρια, αυτά δηλαδή που αναφέρονται στο άρθρο 2, μπορούν να ζητούν από το Δικαστήριο να εκδώσει προδικαστική απόφαση ως προς την ερμηνεία της Σύμβασης, πρέπει να εξεταστεί εν προκειμένω αν το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να απαντήσει στο προδικαστικό ερώτημα.

Τα σημεία 1 και 3 του εν λόγω άρθρου 2 απαριθμούν κατά τρόπο ρητό και περιοριστικό — το πρώτο άμεσα, το δεύτερο παραπέμποντας στο άρθρο 37 της Σύμβασης — τα δικαστήρια που μπορούν να ζητήσουν από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης. Το σημείο 2 του ίδιου άρθρου προσθέτει ότι μπορούν επίσης να ζητούν από το Δικαστήριο να αποφαίνεται προδικαστικά και «τα δικαστήρια των συμβαλλόμενων κρατών όταν δικάζουν σε δεύτερο βαθμό».

Το άρθρο 3 του πρωτοκόλλου ορίζει διευκρινιστικά το εξής:

«1. Αν θέμα ερμηνείας της Συμβάσεως και των άλλων κειμένων που αναφέρονται στο άρθρο 1 ανακύψει στο πλαίσιο υποθέσεως που είναι εκκρεμής σε δικαστήριο από τα μνημονευόμενα στο άρθρο 2, σημείο 1, το δικαστήριο αυτό, εφόσον κρίνει ότι η απόφαση για το θέμα είναι αναγκαία για την έκδοση της δικής του αποφάσεως, υποχρεούται να ζητήσει από το Δικαστήριο να αποφανθεί σχετικά.

2. Αν τέτοιο θέμα ανακύψει ενώπιον δικαστηρίου από τα αναφερόμενα στο άρθρο 2, σημεία 2 και 3, το δικαστήριο ατό δύναται, υπό τους όρους που αναφέρονται στην παράγραφο 1, να ζητήσει από το Δικαστήριο να αποφανθεί σχετικά.»

Αφού τα ιταλικά Tribunali δεν αναφέρονται ούτε στο σημείο 1 του άρθρου 2 του πρωτοκόλλου ούτε στο άρθρο 37 της Σύμβασης, δεν μπορούν να ζητήσουν από το Δικαστήριο να αποφανθεί προδικαστικά επί ερμηνευτικού ζητήματος παρά μόνο όταν «δικάζουν σε δεύτερο βαθμό».

Από τη δικογραφία προκύπτει ότι η διάταξη περί παραπομπής εκδόθηκε κατά τη διάρκεια πρωτοβάθμιας δίκης, μετά την άσκηση ανακοπής δυνάμει του άρθρου 645 του ιταλικού κώδικα πολιτικής δικονομίας (στο εξής ΚΠολΔ) κατά διαταγής πληρωμής που είχε εκδοθεί κατά τη σχετική συνοπτική διαδικασία που προβλέπουν τα άρθρα 633 και επ. του ΚΠολΔ. Διαπιστώνεται επομένως ότι η διάταξη περί παραπομπής δεν εκδόθηκε υπό τις συνθήκες που προβλέπει το άρθρο 2, σημείο 2, του πρωτοκόλλου για την ερμηνεία από το Δικαστήριο της Σύμβασης της 27ης Σεπτεμβρίου 1968.

Κατά συνέπεια το Δικαστήριο είναι προφανώς αναρμόδιο να επιληφθεί της αιτήσεως για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, η οποία επομένως πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη κατά την έννοια του άρθρου 92, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 103, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας.

Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

Η αίτηση που υπέβαλε με διάταξη της 23ης Απριλίου 1983 ο πρόεδρος του Tribunale του Varese για την έκδοση προδικαστικής απόφασης είναι απαράδεκτη.

Λουξεμβούργο, 9 Νοεμβρίου 1983.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος

J. Mertens de Wilmars